

Paskutines penktadienio darbo valandas Auga sėdėjo lyg ant karštosios kėdės. Vos ne vos ištvėrė šią darbo savaitę. Paprastai gaivinantis darbų kriklys padėdavo užsimiršti, bet šiandien niekas negalėjo atšaldyti deginančios sėdynės. Visa savo esybe jautė, kaip Simona blokuoja jos erdvę. Aukšta, plačiapetė figūra, užsibaigianti iškelto šviesių plaukų kuodu, stovėjo priešais akis. Tiesiai priešais, prie kito stalo. Net tada, kai ji nežiūrėjo. Kone juste juto nuo Simonos sklindančią šaltą, tamsią, priešišką energiją.

O juk jau buvo pripratusi. Juk ne pirma diena. Ir ne vienas mėnesis. Išmoko nekreipti dėmesio. Bet šiandien... O gal jai PMS?

Ne akimis – kakta pamatė, kad Simona atsistojo. Turbūt vėl rūkys. Iškart palengvėjo. Kad tik ilgiau, nors ir visą valandą, tegu tik rūko. Visą pakelį tegu išrūko, tegu uždūsta nuo tų savo cigarečių, kad tik nepradėtų lyti – tada pareis greičiau! O juk ji, Auga, turėtų stebėti, kad nerūkytų per ilgai, šiaip ar taip, ji yra Simonos viršininė. Bet kai aukštas stotas pakildavo, o paskui erdvė priešais atsilaisvindavo, tapdavo švari ir perregima, ji trokšdavo, kad rūkytų kuo ilgiau. O, kad susirgtų! Ar pastotų pagaliau. Kad tik išsinešdintų.

Auga giliai atsiduso. Net oras atrodė lengvesnis, kai Simonos nebuvo šalia.

Ką darom su tuo užsakymu?

Persiųsk man tą laišką, aš sutvarkysiu.

*Tegu Dovilė atsakinėja į bendrą telefoną, nes skamba,
skamba...*

Kur eisim pietaut?

Gražus sijonas, kur pirkai?

Taip buvo iš pradžių. Dabar – tik šalta kaip numirėlio oda tyla. O kodėl?

Todėl, kad Simona bando apsikeisti vaidmenimis! Ji nori vadovauti. Tarsi ji, o ne Auga būtų pradėjusi šią įmonę su Martynu ir Biliu. Tarsi ne Auga, o ji būtų sėdėjusi su jais ir Povilu dešimties kvadratinų metrų pusrūsio kambarėlyje ir dirbusi be laisvadienių.

Visose srityse Simona demonstravo savo pranašumą: kokia ji protinga, kokia graži, kaip viską išmano, kaip gerai moka anglų kalbą, kaip visi ją myli, kaip puikiai ji bendrauja, kokia gera. O ką ta Auga? Viso labo įmonės savininko draugė. Padariusi karjerą per lovą, kitaip tariant. Ar rūpi jai, kad Auga dirba čia beveik nuo pat pradžių? Kad padėjo įmonei tapti tokiai, kokia yra dabar? Ne! Jai tik rūpi pabrėžti savo privalumus, tai kiaunei. Kaip tikra kiaunė įsitrynė į kolektyvą. Bernai ją mėgsta, juk tokia linksma, greita, visi darbai tirpte tirpsta jos rankose. O Auga jos nekenčia. Pradėjusi dirbti su Martynu ir Biliu net neįtarė, kad įmonei pagaliau tapus pelningai ir priėmus Simoną turės kęsti tokias kančias.

Neapykanta Augą ėdė iš vidaus. Ji nebenorėjo keltis į darbą rytais, o juk anksčiau ateidavo pati pirmoji, tiesiog degė darbu. Jos akyse ir, galima sakyti, jos rankomis maža įmonėlė užaugo. O dabar negali tvirti, kaip nori namo. Ir viskas dėl vienos vienintelės darbuotojos. Dėl tos kiaunės Simonos.

Pakelti įtampą buvo dar sunkiau dėl to, kad Auga neturėjo kam pasiguosti. Net geriausia draugė Raminta nesuprato jos nuotaikos priežasties. Nekreipk dėmesio, sakė. Bet kaip ji nekreips dėmesio, kad Simona vis šlaistosi apie akis, vis pameta kokią mintį, kurią vyrai lyg išbadėję šernai pasigauna ir įgyvendina. O Auga gali siūlyti nors šimtą kartų – niekas nekreipia į ją dėmesio. Pavyzdžiui, tie kursai. Kiek kartų Auga prašė ją leisti į laiko planavimo kursus,

ties atsakymas būdavo: ne. O Simona? Paprašė išleisti į kažkokią nesąmonę – veidotyrą, neva galės atsirinkti žmones, sužinojusi, ką reiškia didelėnosis ar atlėpusios ausys. Bernai ne tik ją išleido, bet ir visi trys kaip patrankos sviediniai iš paskos nulėkė. Kvietė ir Augą, tik ji nėjo. Tokioms nesąmonėms, ypač sugalvotoms Simonos, gaila laiko.

O gal bernai Simonai tokie malonūs, kad biure mažai merginų? Gal reikėtų daugiau priimti – būtų didesnė konkurencija? Dovilė, aišku, yra, bet ji ne iš tų, kurios traukia vyrų dėmesį ir galėtų būti Simonai konkurentės.

Auga nežinojo, ko griebtis. Simonai išėjus parūkyti, tik pakėlė galvą ir spoksojo į nuostabius kalnus – plakatą ant sienos. Kai Simona sėdėdavo priešais, Auga kalnų nematė.

Gal anksčiau baigiam?

Roberto žinutė švietė dešiniame ekrano kampe. Auga atsipeikėjusi atrašė.

Aš tai su mielu noru, bet dar reikia baigti užsakymus.

Kaip visada. Ką veiksi savaitgalį?

Nežinau. Martynas su Biliu važiuos nardyti.

Tu irgi nardysi? ☺

Ne, aš tai ne.

Žiūrėk, neįkrisd į vandenį, kol jie bus panirę, chi chi.

Pasistengsiu.

O, grįžo! Šį kartą rūkė visai trumpai, mat Povilas nepalaikė draugijos, kažkuo labai užimtas. Iki Augos atsklido koktus dūmų kvapas, ji nejučia nusipurtė. Kartu su smarve aplinkui vėl pasklido neapykantos debesis. Augos kūnas įsitempė.

Ji puolė dirbti, kad tik užimtų mintis, bet nepavyko. Girdėjo, kaip Simona tarkštelėjo ant stalo puodelį su kava ir ėmė tauškinti klaviatūra. Garsas suerzino. O dar tas puodelis su raudonu užrašu

I am the boss, atsuktu į Augą! Ir aišku, kad nieko nedirba, greičiausiai vėl susirašinėja su draugu. Ar suvedė visas naujas prekes, ar sutvarkė aprašymus? Auga vos nesprogo iš pykčio, bet tylos sienos pralaužti neįstengė. Per stora buvo užaugusi.

Pasibjaurėjimas ir pyktis, sumišę su bejėgiškumu, kilo kaip karštas pienas puode. Šį kartą nuo išsiliejimo išgelbėjo laiptais nusileidęs Martynas.

– Eini, – labiau teigė, nei klausė.

– Einu! – nekreipdama dėmesio į jo toną, pašoko Auga.

Jautėsi tarsi išvaduota iš dujų kameros. Pagaliau įkvėps tyro oro.

Grįžusi po darbo, Auga nusispyrė basutes ir tempdama pilną maišą pirkinių nusigavo į virtuvę. Krūva nešvarių indų riogsojo bet kaip sukrauti šalia kriauklės, stalviršis dėmėtas, visur pridrabstyta trupinių ir vakar keptų blynų tešlos.

Po ano baisiojo penktadienio, kai vos ištvėrė, jau buvo atsigavusi: savaitgalį su Martynu ir draugais nuvažiavę prie ežero paplaukiojo laiveliu, iš gamtos pasisėmė energijos. Bet visą šią savaitę ir vėl teko kentėti Simoną. Bilis su Martynu buvo išvažiavę, todėl dirbo labai daug – neliko nei jėgų, nei noro tvarkytis. Dabar šiek tiek pasivalys, greitai užkąs parduotuvėje pirktos mišrainės, o tada ruoš vakarienę.

Martynas jau buvo namie. Išgirdęs grįžusią Augą, tylomis priėjo ir tiesiai ant apšnerkšto valgomojo stalo padėjo A4 formato lapą. Elektroninis laiškas. Data: antradienis. Laikas: šešiolika keturiasdešimt aštuonios. Siuntėjas: Simona. Visas puslapis, prirašytas *Times New Roman* 12 šriftu. Kas tai galėtų būti? Žvilgtelėjo į Martyną, tačiau jo veido išraiška buvo neįskaitoma.

Auga paėmė į rankas lapą ir ėmė skaityti.

Labas, Martynai.

Žinok, jau negaliu. Rimtai. Suprantu, kad skųstis vaikiška ir panašiai, mes pačios, tarp mergaičių, turėtume išsiaiškinti, bet, pavyzdžiui, vakar. Jūs su Biliu buvot išvažiavę pas klientus, o mes užsakėm prekes. Ir ką tu sau galvoji? Aš

suformuoju užsakymą, siunčiu Augai – tyla. Nei „gerai“, nei ką pataisyt, nei nieko. Suvedu naujas prekes į katalogą, aprašau. Nusiunčiu jai nuorodą. Vėl nieko.

Žmogus klausia, ar turim tą ir tą prekę. Atsakau: taip, turim, naujienu kataloge. O pasirodo, ji išimta, nes Augai nepatiko aprašymas! Aišku, aš nežinau, ar dėl to, kad nepatiko, bet įtariu – dėl to. Nes dėl ko daugiau išimti prekę? Ir taip toliau.

Ką jau kalbėt apie pietus, kol jūs būnat išvažiavę. Ji nekalba su manim, aš savaimė nekalbu su ja, ir visa komanda sėdi įsitempus. Robertas bando juokaut, Edvinas jam antrina, kiti iš mandagumo šypsosi, bet jokio atsipalaidavimo. Aišku, ji vadovė, o žuvis pūva nuo galvos, jei ji pasipūtus ir įsitempus, visi jaučiasi panašiai.

Aš tikrai nerašyčiau, bet nežinau, ką daryt. Ypač po vakar, kai visą dieną sėdėjom lyg ant adatų. Atrodė, kad biure nuolatine elektros iškrova. Arba koks kardas pakibęs visiems virš galvos. Nuo to ir mano, ir kitų produktyvumas krinta. Taip ir sveikatą gali susigadint, rūkyt daugiau pradėjau, kad tik išeičiau dažniau, rimtai, kažką reikia daryt.

Gal tu su ja pakalbėk, ar ką?

O blogiausia, kad nesuprantu priežasties. Kas jai nepatinka? Juk bendravom visai normaliai. Aš jai užsakydavau kosmetikos, kartu eidavom apsipirkt. Viskas buvo gerai iš pradžių. Gal ji nelaiminga su tavim, Martynai? ☺ Ką tu jai darai? Muši paslėpęs spintoj? ☺

Žodžiu, atleisk už emocijų pliūpsnį, bet rimtai, nesinori net eit į darbą. Gal dėl to ir vėluoju kone kasdien. O kai atėjus, na, tu žinai, sušunku: „Labas rytas, verslo klase“, sutinku tik neapykantos kupiną žvilgsnį ir keletą pakaušiu, bijančių pakelt galvas nuo kompiuterių. Ir visa motyvacija dingsta kaip dūmas. Tai normalu?

Žodžiu, nežinau, ką tu gali padaryt, gal ir nieko. Bet palengvėjo vien parašius. Ačiū, kad perskaitei.

Į laišką Martynas Simonai neatsakė, bet po ilgų dviejų dienų pakvietė į kabinetą. Tą dieną ji jautėsi pakylėta, tarsi pakibusi tarp dangaus ir žemės. Netvėrė smalsumu, ką pasakys Martynas. Nu-jautė, kad jos laiškas ne veltui, kažkas esminio pasikeis. To pasi-keitimo laukė – blogiau vis tiek jau nebus. Gal ją pasodins kitur, gal duos ne tokias susijusias su Auga pareigas? Nebe taip ir svar-bu, nes pačios gyvenimas virsta aukštyn kojom. Šiek tiek svaigsta galva, nes jau dvi dienas nerūko, mažiau geria kavos, bet nuotaika puiki – ir dėl pokyčių, laukiančių darbe, ir dėl laukiančių asmeni-niame gyvenime. Džiugiai nusiteikusi ji lipo į antrą aukštą.

– Žinai, Simona, per tuos dvejus metus, kiek čia dirbi, mes su tavim tapom daugiau nei kolegos. Arba daugiau nei aš tavo virši-ninkas, o tu pavaldinė, – be įžangos pradėjo Martynas, Simonai prisėdus ant lankytojo kėdės. Pradžia gera, patenkinta pagalvojo ji. – Ir man labai svarbi tavo savijauta darbe.

– A, dėl to laiško, – apsimetė abejinga. – Ai, žinai, visko pasi-taiko. Nekreipk dėmesio. Buvo sunki diena, ir tiek, kažkaip neiš-tvėriau.

– Tai aišku. Bet negaliu nekreipt dėmesio. Kaip rašei, tai veikia visus įmonės darbuotojus. Nukenčia ne tik darbo atmosfera, bet ir kokybė.

– Tai tu nori, kad aš su ja susitaikyčiau? Na, galiu, jei reikia. Nors nėra jau taip blogai, gal tik... nežinau... gal galima kaip nors atskirt mus laikinai? Na, pailsėtume viena nuo kitos. Ar bent

užtvarą kokią tarp mūsų stalų pastatyt. Nes aš tikrai... aš nežinau, ar mano pasikalbėjimas atšildys Augą. O tu su ja kalbėjai? – kaip visada išeitis siūlė Simona.

– Kalbėjau. Ir kalbėjau su Biliu. Ilgai.

– Ką nors nusprendėt? – Simona pajautė, kad kažkas ne taip, Martynas per rimtas, paprastai su ja taip nekalba.

– Nusprendėm. Mes norim, kad viskas būtų teisinga, – pasakė nepakeldamas akių, ir Simona nejučiom įsitempė. – Tai tikrai nėra asmeniška. Bet mes su Biliu nusprendėm, kad jūs abi, Auga ir tu, turit palikti bendrovę, – ištarė taip, kad Simona net loštelėjo tarsi nuo smūgio į kaktą ir tik apstulbusi žiūrėjo. – Mes manom, kad taip teisingiausia, – vis dar nepakėlė į ją akių. – Visada neteisios būna abi pusės, ir ne mūsų galioms jus sutaikyti, todėl...

Pagaliau sutikusi nedrąsų Martyno žvilgsnį Simona nurijo užstrigusį gerklėje gumulą. Nuleido galvą ir porą akimirų patylėjo, tarsi apie kažką įtemptai pamąstė. Tada giliai atsiduso ir pažiūrėjo savo dailiomis dažytomis akimis.

– Aš viską suprantu. Bet... žodžiu... nenorėjau nieko sakyti, bet dabar... aš negaliu dabar išeiti. Aš laikiuosi.

Dabar apstulbo Martynas. Tačiau labai greitai, po kelių akimirų, susivaldė ir žvaliai šuktelėjo:

– Ooo, sveikinu! Kiek laiko? – vogčiomis žvilgtelėjo į pilvuką.

– Tiesą sakant, nepatikėsi, tik užvakar sužinojau, dar tik pati pradžia. Bet kad jau taip su Biliu nusprendėt, turėjau pasakyti, – ėmė teisintis Simona.

– Tu tik neišgyvenk. Tai viską keičia. Viskas bus gerai, tu tik nesinervink, dabar tau negalima nervintis. Aš padarysiu viską, kad liktum socialiai apsaugota.

Simona leidosi laiptais nesuprasdama, kas čia įvyko. Užlipo taip savimi pasitikėdama, tokios pakilios nuotaikos, o dabar ne-jautė pagrindo po kojom. Naujiena, kad laukiasi, sukrėtė ją iki širdies gelmių, nuo tos akimirkos apie nieką daugiau negalvojo. Tą nelemtą laišką Martynui parašė dieną, o vakare pasidarė nėštumo testą. Nebūtų rašiusi, jei būtų žinojusi... Ir ką reiškia „socialiai apsaugota“? Ją atleis ar ne? Juk negali, pagal įstatymą negali. Ar tik

ji nesapnuoja: ją nori atleisti ne dėl darbo rezultatų, o dėl jų su Auga tylos? Ir net ne dėl tylos, o kad ji apie tai parašė. Pasiskundė. Nebūtų rašiusi – nebūtų taip atsitikę. Socialiai ją apsaugos – tai neatleis? Augą atleis, o jos ne?

Kažkoks košmaras. Aišku tik tai, kad viskas likti kaip buvę negali. Dėl verslo Martynas pasiruošęs paaukoti Augą! Neįtikėtina. Augą, kuri dirbo lyg jautis nuo pat pradžių. Kuria galima visapusiškai pasitikėti. Kuri yra dešinioji ranka, neformali įmonės bendraturtė. Galų gale Martyno mergina, būsimų jo vaikų motina! Paims ir atleis? Negi verslas net šiais laikais svarbiau už žmoniškumą?

Simona ėmė nuoširdžiai gailėtis, kad parašė tą prakeiktą laišką. Kad po jo bus atleista – to anaipol nesitikėjo. O kad atleis jas abi su Auga – to negalėjo įsivaizduoti net drąsiausiose fantazijose. Ar Auga jau žino? Kaip reagavo? Kaip dabar jaučiasi? Kažkokia nesąmonė. Kaip jie tai sugalvojo? Klausimai sukosi ratu, kol neskubėdama Simona ėjo prie savo darbo vietos. Pamačiusi prie kompiuterio sulinkusią Augą, slepiančią smulkų veidą už plataus ekrano, nenorom vėl pajuto savo pranašumą: ji nėščia, laiminga, ji apsaugota įstatymo, o Auga nori vaikų, bet Martynas vis delsia. Maža to, dar užsimojo taip bjauriai atleisti. Simonai patiko Martynas: protingas, mandagus, išsilavinęs, draugiškas, su juo lengva bendrauti. Tačiau kaip jis ketina pasielgti su Auga – to ji negalėjo suprasti.

Simona paglostė kol kas plokščią savo pilvuką ir švelniai nuėmė nuo jo ilgą šviesiai dažytą plauką. Šiandien į darbą ji atėjo palaidais plaukais, tarsi norėdama švęsti. Norėdama džiaugtis, šypsotis ir mylėti visą pasaulį, nes ji laukiasi! Ten, kažkur giliai jos viduje, auga nauja gyvybė. Jos vaikas. Pirmasis jos kūdikis. Ir jau pirmomis gyvenimo savaitėmis saugo ją nuo aštraus gyvenimo posūkio – atleidimo iš darbo. Simona sumirksėjo, ją užliejo meilės ir dėkingumo banga.

Žvilgtelėjo Augai į pakaušį, išsižiojo kažką sakyti – ką nors tokio, kas sumažintų sklindantį šaltį, bet iškart užsičiaupė. Sustabdė gynybinę Augos pozą. Giliai atsikususi ir ji palinko prie darbo.

Kitą savaitę Auga į darbą atėjo kaip visada. Simonos nebebuvo. Visi jau žinojo. Auga jautė kolegų žvilgsnius ir net mintis, nors niekas jos akimis nevarstė. Įsispoksojo į kompiuterio ekraną, norėdama skradžiai žemę prasmegti iš gėdos. Išnykti.

Tą ketvirtadienio vakarą, kai Martynas pasakė, ką jiedu su Biliu sumanę, ji nesivalė ašarų. Leido joms tekėti skruostais: tegul mato – tegul ir jis jaučiasi blogai. Martynas tylomis žiūrėjo į ją. Tai truko ne ilgiau kaip minutę, bet rodėsi, kad per tą minutę sutemo ir atėjo senas pavargęs vakaras. Tik tamsus vakaras nusileido ne ant miesto, o ant jų santykių.

Ne pirmas kartas.

Augos ir Martyno santykiai klostėsi dienos ir nakties ritmu. Gražų saulėtą rytą keisdavo apniukusi popietė, lietingą vakarą – šalta naktis. Kitą dieną galėjo vėl šviesti saulė, tačiau vakare – griaudėti ir žaibuoti. Kartais dieną naktį būdavo sutemę. Per visus draugystės su Martynu metus Augos reakcija į nuoskaudas buvo virtusi įpročiu: pirmiausia šiek tiek ašarų, paskui – tyla. Nustodavo kalbėtis, bet tiek, kad jis neturėtų priežasties priekaištauti. Kalbėdavosi, kiek reikia. Išoriškai atrodydavo rami, tarsi nieko nebūtų atsitikę. Tarsi minutė ašarų ir tebūtų likusi minute ašarų.

Tokia tyla buvo balzamas Augos sielos žaizdoms. Jai reikėjo tylos, kad išgytų ir jausmas Martynui nevirstų neapykanta. Tačiau

kartu tai buvo keršto įrankis – ji matė, kad Martynas jaučiasi nesmagiai. Savo tylą jam priminė: kažkas ne taip. Pagal tai, kokia buvo nuoskauda, Auga tylėdavo kelias dienas, savaitę, mėnesį, o kartą net du mėnesius. Tą kartą Martynas ėmė rimtai galvoti apie skyrybas, nes atrodė, kad Auga jo nebemyli. Tačiau ji atsipeikėjo. Grįžo į pirminį meilumo lygį, atsileido, o tikruosius jausmus paslėpė ten, kur tik pati galėdavo užėiti.

Kas pasikeitė ši kartą? Klausė savęs, iš visų jėgų tramdydama ašaras. Martynas nebenori, kad ji kartu dirbtų? Martynas ir Bilis – jie abu? Ji dirbo šešerius metus, gavo gerą atlyginimą, tačiau šis laikas baigėsi. Skaudu. Labai skaudu. Bet Auga užsigrūdinusi. Išmoko skausmą prispausti abejingumo akmenimis ir laikyti tvirtai, kad neištrūktų.

Ji nusišluostė ašaras. Ką gi. Susiras kitą, gal mažiau mokamą, bet nė kiek ne blogesnę darbą, argi ne? Turi du mėnesius. Turėtų užtekti. Susirasti naują darbą lengviau nei naują vyrą, ant svarstyklių padėjusi abu, įvertino ryškią persvarą pastarojo naudai. Jeigu dabar leis sau rimtai įsižeisti, liks prie suskilusios geldos: nei darbo, nei vyro, nei namų. Kad ir kaip būtų, Martynas yra geriausia, ką ji gali gauti. Ir myli jį. Kaip didelį vaiką. Myli jo idėjas, kūrybiškumą ir pašėlusį charakterį. Jo šypseną ir murkimą, kai prisiglaudžia prie jos lyg katinas.

Lėtai atsikėlusį surinko indus, likusius nuo visos savaitės vakarienių, sudėjo į indaplovę ir įjungė. Indaplovė jaukiai sumurkė, ir Auga apžvelgė tobulą virtuvę. Tikrai, kad ir netvarka, virtuvė ideali. Tik prieš mėnesį jie persikraustė į naują Martyno butą, kurio kartu ilgai ieškojo ir taip ilgai rengė. Viskas dar kvėpėjo dažais ir naujumu. Augai patiko maži indeliai su kaligrafiškais užrašais: miltai, griekiai, ryžiai, arbata, kava, cukrus, makaronai. Visada norėjo atvirus, patogios virtuvės, kur viskas būtų po ranka. Martynas leido jai pasireikšti. Viskas nauja, pagal jos skonį, viskas jos. Šviesu, patogiu ir jauku. Tokioje virtuvėje net ir nuoskaudos atrodo mažesnės.

Nuvaliusi kaitlentę ir stalviršį, užkaitė vandens ir nunešusi kablą Martyno mėgstamos matės padėjo priešais jį ant žurnalinio

staliuko. Ėmėsi vakarienės – bus makaronai su malta mėsa. Kol makaronai troškinosi, kramsnodama mišrainę, telefone peržiūrėjo feisbuką.

Laiškas tebegulėjo ant valgomojo stalo. Auga nekenė to popieriaus lapo ir jo autorės, bet išmesti nedrįso. Turi išlikti rami. Minutė ašarų, ir viskas – tiek tegali sau leisti. Nors jautė praradimo skausmą, raminosi, kad jai dar daug liko: Martynas, nuostabi virtuvė naujuose namuose ir jų kūdikis kada nors ateityje. Vestuvės, kurios taip pat jos planuose. Laiškų draskymas tiems planams nepadės, todėl nusuko žvilgsnį nuo akis svilinančio lapo, apsimesdama, kad jo nėra. Net nevalė stalo, nenorėdama liesti to popieriaus. Jis neegzistuoja, jo ten tiesiog nėra.

Šakute kabindamas makaronus, Martynas sėdėjo įsmeigęs akis į telefoną. Skanūs. Nors matė, kad Auga išsiveidusi ir dabar turbūt nekalbės, džiaugėsi ja atsikratęs. Verslui ėmus per daug pintis su asmeniniu gyvenimu, reikėjo ką nors daryti. Priekaištas, kad Auga vis dar netapo oficialia verslo partnere, visą laiką sklandė ore, nors pati niekada to neprašė. Užtat jos tėvai, su kuriais susitikdavo per šventes, gimtadienius, o ypač tėvas, ne kartą užmetė, kad Auga turėtų būti ne vien paprasta darbuotoja. Tai Martynui rodėsi tušti plepalai, nekreipdavo į juos dėmesio. Ką tie plepiai supranta apie verslą, patys nepabandę? Šneka, ir tiek. Tačiau metams bėgant tos kalbos strigo vis giliau į plaučius – vertė kvėpuoti atsargiau ir dar labiau užsisiklėsti savyje.

Įmonė klestėjo, todėl Auga netiesiogiai, bet reikalavo skaitytis su jos padėtimi. Jei Martynas ir Bilis neleisdavo į kursus, kuriuos ji rasdavo internete, arba atmesdavo jos siūlymą pagerinti įmonės darbą, nekalbėdavo su jais kelias dienas. Išsiveisdavo dėl mažiausių smulkmenų, pavydžiai kolekcionavo Martyno neįautrumo pavyzdžius, kruopščiai juos džiovinė ir segė į nuoskaudų albumą. Augos išsiveidimai tapo kone kasdieniai – ji atrodė kažkuo vis nepatenkinta ir nepatenkinta. Ta nuotaikų amplitudė namie Martynui mažai rūpėjo, bet versle negalėjo jos pakęsti.

Martynas nežinojo, kaip padėti pakeisti, tik žinojo, kad įmonės akcijų Augai tikrai neparduos, tuo labiau nedovanos. Nes verslas jam svarbiau už viską. Tai svajonė. Būdamas dvylikos jau

turėjo savų pinigų, užsidirbdavo perparduodamas fejerverkus. Nuvažiavęs autobusu į bazę už miesto nusipirkdavo dėžę ir parsivežęs siūlydavo kioskam vienetais, dvidešimčia procentų brangiau. Sekėsi neblogai, kol vyresni berniukai pastebėję tą jo verslą be skrupulų atėmė. Paskui buvo laikraščiai ir žurnalai: nešiojo po namus, biurus, dalijo lankstinukus gatvėje. Visą laiką buvo ištempęs ausis, kur galima užsikalti kokį centą. Rinko butelius, nubėgdavo kaimynei parnešti produktų – taip susirinkdavo ledams. Po mokyklos įstojo į verslo vadybą ir įsteigė logistikos įmonę. Ši bankrutavo, jam dar nebaigus mokslų. Dirbo vienas, todėl nespėdavo atlikti užsakymų, o laikai buvo prieš pat krizę, kai viskas klestėjo. Tačiau jam užteko proto pirmenybę skirti mokslams, o ne įmonei. Paskui buvo prekyba metalais, gana sėkminga, bet partneris apgavo, ir Martynas vėl liko be nieko. Tada – nekilnojamojo turto įmonė, kuri vos kvėpavo, pagaliau sutiko tinkamą partnerį Bilį ir įkūrė elektroninę parduotuvę. Pavyko! O čia Auga, supykusi dėl kažkokių paikų kursų, nesikalba apie darbo reikalus kelias dienas.

Nors sprendimas buvo geras ir džiaugėsi jį priėmęs, kažkodėl nepalengvėjo. Taip sunku su tomis moterimis. Tai jos išsižeidusios verkia, isterikuoja, tai tyli, nesikalba. Pačios nežino, ko nori. Joms visokie PMS, hormonai, emocijos – nesupaisysi. Su vyrais lengviau. Jie irgi supyksta, išduoda, bet kitaip. Aiškiai, konkrečiai. Klausimų nelieta. Martynas negalėtų turėti verslo partnerės moters. Nė už ką.

Perskaičiusi laišką, Auga tuoj ėmė dėstyti, kokia ta Simona kiaunė. Kaip blokuoja jos erdvę, kiekvieną akimirką pabrėždama, kokia ji graži, linksma, lengvai bendraujanti. Kokį ji turi puodelį! Ar Martynas pastebėjo? Žvaigždė! Bosė! Ir kaip ji kasdien rūko, vėluoja ir siunčia Augai neapykantos bangas. Martynui klausyti darėsi vis sunkiau. Iš Augos lūpų sklido kažkoks kliedesys. Jis girdėjo tik zy-zimą: zzzz... zzzz... zzzz... Jau net įskaudo galva. Imti ir pasakyti,

kad atleidžiamos abi? Trynėsi, trynėsi antakius, pagaliau pertraukė Augos zyzimą.

– Bet visada kaltos abi pusės.

Auga žiūrėjo į jį pusiau praviromis lūpomis, kupina vis dar nenusėdusių emocijų, kuriomis iš širdies puošė savo pasakojimą. Rodėsi, negali suvokti, kad Martynas kažkuo kaltina ir ją. Kaip – kaltos abi pusės? Ką, jis nesupranta, kokia Simona kiaunė ir kad čia viskas dėl jos? Juk kol jos nebuvo, viskas klostėsi puikiai, ir...

– Aš tau labai dėkingas už tai, ką dėl įmonės padarei, – vėl pertraukė Martynas. – Tikrai. Aš ir Bilis. Tu mano mergina, aš tave vertinu, gerbiu ir myliu. Bet... kaip sakiau, tokia situacija kenksminga verslui, – užsimerkė lyg mokinukas, kartojantis išmoktą pamoką, – o kaltos visada abi pusės. Todėl mes su Biliu nusprendėm, kad jūs abi turit išeiti, – atsimerkdamas sviedė paskutinį naujienos akmenį.

Auga siaurai sučiaupė lūpas, suraukė kaktą ir įsmeigė į jį akis.

– Ką? Aš?!

Auga stovėjo šalia valgomojo stalo ir spoksojo, negalėdama patikėti tuo, ką išgirdo. Sutikusi ramų Martyno žvilgsnį, suprato. Verkė be garso, tarsi ką tik sužinojusi apie artimo žmogaus mirtį, kurios seniai laukė. Ašaros tekėjo skruostais, kaklu ir drėkino marškinių apykaklę.

– Aišku, ne rytoj, kai susirasi kitą darbą, – po minutės tylių jos ašarų pridūrė Martynas. – Du mėnesius dar gali ieškotis.

Ji nieko neatsakė, tik tylėdama atsisėdo, šlapią pilkų akių žvilgsnį nukreipusi į langą. Dar pastovėjęs kiek, Martynas apsisuko ir nuėjo į svetainę. Baigęs matę ir makaronus, girdėjo Augą miegamajame, ji klausėsi Aistės Smilgevičiūtės dainų. Muzika nutilo ir ji išlindo pasakyti labanakt. Kalbėjo liūdnai. Netrukus šviesa durų apačioje užgeso. Martynas atsiduso, savo šviesius garbanotus plaukus prispaudė ausinėmis ir įsijungė AC/DC. Kai dideliais žingsniais nužirgliojo į virtuvę, Simonos laiškas vis dar gulėjo ant valgomojo stalo. Paėmęs suglamžė ir įmetė į šiukšlių dėžę. Rytoj penktadienis – jo laukia dar vienas sunkus pokalbis.